

קיץ וחורף יאוש ותקווה

מהו התהליך הזה של קיץ וחורף?

לפי לוח השנה היהודי, ישנן שתי עונות בלבד: קיץ וחורף.

האביב איננו עונה בפני עצמה, אלא זהו החודש שבו מתחיל הקיץ.

מה הענין של החורף? מדוע העצים מפסיקים לעשות פירות בחורף?

אתם יודעים מדוע?

מפני שהם הרימו ידיים. הטבע הרים ידיים. קר בחוץ,

והעצים אומרים: "לא נוכל. אין סיכוי שנוכל."

השמש זורחת מעט ומנסה לגעת בעץ, אבל הוא אומר לה:

"מה את רוצה, שמש? את שם למעלה, ואני כאן למטה. עזבי אותי בשקט."

ולפי הגמרא, גם את הרוח צריך כדי לגדול. אז הרוח נושבת,

אבל העץ אומר לה: "היי רוח, באמת! באת מרחוק.

למה את נושבת כאן? חזרי למקום שממנו באת"

ומהו הקיץ? - פתאום משהו קורה, והעצים אומרים: "לא! לא נתייאש!

לא נרים ידיים!". וברגע שהם מחליטים להפסיק עם היאוש, כל הטבע מתחדש.

העולם מתמלא פתאום חיים חדשים. הכל מתחיל לצמוח, לגדול ולתת פירות.

יבוא יום שהקדוש ברוך הוא יחיה מתים. מתי הדבר הזה יקרה? בפסח.

כי בחורף הטבע כמעט מת. ובכל שנה בפסח, חודש האביב, יש 'תחיית המתים' קטנה.

הטבע מתחיל לחיות מחדש.

אתם יודעים מהו באמת מוות, אצלינו? בכל פעם שאנחנו מרימים ידיים, אנחנו מתים.

ואז אנחנו בבחינת חורף. וכשאנחנו לא מרימים ידיים, אנחנו בבחינת קיץ.

אדם עמוק יכול לטעום בקיץ טעם של החיים המלאים שיהיו אחרי תחיית המתים.

תחיית המתים, זה לא יהיה כמו איזה רופא-אליל שבא ולוחש כמה מילים על המת,

והוא מתחיל לזוז... אחרי תחיית המתים החיים עצמם יהיו שונים לגמרי.

אלה יהיו חיים בלי מוות. עכשיו יש מוות, מפני שאנחנו מתייאשים,

מרימים ידיים, לא לגמרי מאמינים בחיים.

במשך החורף, העצים אינם נוגעים אחד בשני, אינם מדברים אחד עם השני.

"אני לא רוצה שום עסק איתך", אומר עץ אחד לשני.

"שמע נא, וכי לא אחים אנחנו?" שואל העץ השני. "אוך! תפסיק עם השטויות האלה!

אני לא מאמין בדברים האלה. שום דבר לעולם לא יצא ממך,

ושום דבר לעולם לא יצא ממני. נשמור מרחק זה מזה."

ואז מגיע הקיץ. העצים מתחילים שוב לאהוב אחד את השני -

הם שולחים ענפים זה לזה, מצמיחים עלים, ומתקרבים אחד לשני.

דעו לכם, אנשים שהרימו ידיים לא רוצים שום עסק עם הזולת.

אל תשלו את עצמיכם: כאשר שני אנשים שהרימו ידיים נפגשים זה עם זה,

אתם חושבים שהם אוהבים אחד את השני? הם מתעבים זה את זה.

כאשר שני אנשים נפגשים ומספרים דברים רעים על אדם שלישי,

אתם חושבים שהם אוהבים זה את זה? בתוך לבו אומר האחד:

"אחח! כמה שפל האיש הזה. איזה שפלות לדבר כך על אנשים אחרים.

אני מדבר כך רק משום שאני בחברתו. מה אני יכול לעשות..."

וגם השני אומר לעצמו: "אני רחוק מהשפלות הזאת. אני אף פעם לא מדבר לשון הרע.

אבל כשאני נפגש עם אנשים שפלים כמוהו אני נגרר לזה..."

אבל אנשים שלא הרימו ידיים, אנשים שמתגעגעים לקדושה -

כשהם מדברים זה עם זה, הם ממש מתקרבים אחד לשני.

המילה "פסח" היא שילוב של שתי מילים: פה סח.

אנשים מתחילים שוב לדבר אחד עם השני.

בחורף, אנשים לא מדברים זה עם זה. הם סגורים בתוך עצמם.

בקיץ, כשהחיים מתחדשים, כשיורדת קדושה חדשה לעולם,

אנשים שוב מדברים זה עם זה.

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בס"ד

אבל מה באמת קורה בחורף?

זה לא כל כך פשוט. מעל פני השטח זה נראה כאילו הכל מת, הכל התייאש.

אבל מתחת לפני השטח...

דעו לכם, לפעמים אתה פוגש מישהו שהרים ידיים. אבל בתוך תוככי ליבו הוא בוכה,

הוא זועק. הוא רק מחפש מישהו שיגיד לו: "אל תרים ידיים!"

הוא מתחנן: "אנא, בבקשה! תגיד לי שלא אתייאש!"

לפעמים אתה פוגש אנשים שצועקים עליך. הם כועסים,

אבל הם לא יודעים לומר את מה שהם באמת מתכוונים. מה שהם מתכוונים הוא:

"האם תוכל, בבקשה, לעזור לי להוציא את הכעס מליבי? אנא, רחמנות! אין לי כוח יותר."

כשהם מוציאים החוצה את כל הכעס ואת כל הטומאות שלהם,

ומראים לך אותם, הם בעצם זועקים אליך: "אנא! תעזור לי."

ואם תסתפק עכשיו רק בלהתאפק ולא לכעוס עליהם בחזרה,

אם עכשיו תסתובב ותנתק מהם כשבלבך אתה אומר: "אחח! מגעיל!" -

זה פוגע בהם עוד יותר. אתה חייב להתקרב אליהם, להאמין בהם, לחבק אותם.

מה עושה העץ במשך החורף? הוא בוכה כל הזמן:

"בבקשה, ריבונו של עולם, אל תתן לי להרים ידיים. אנא רחם עלי!"

עכשיו תקשיבו לדבר הלא ייאמן שאומר הבית יעקב. הוא שואל:

מדוע תפוח אחד יותר טעים מתפוח אחר?

והוא עונה: ככל שהעץ בוכה יותר במשך החורף כך הפרי שלו טעים יותר.

אתם מבינים? התפוח גדל בקיץ, אבל הטעם שלו גדל בחורף.

לפעמים אנו פוגשים אנשים נפלאים, אבל אין להם 'טעם'. אתם יודעים מדוע?

מפני שהם לא בוכים במשך החורף. כן, יש להם כוחות. הם בבחינת 'קיץ'.

אבל אין להם את העומק של החורף.

ויש אנשים אחרים - אולי הפירות שלהם לא כל כך יפים,

אבל געוואלד! יש להם טעם טוב.

גם הזרעים שהאיכר זורע באדמה בוכים.

והבית יעקב שואל: הנה שני זרעים קטנים. הם נרים שווים לגמרי זה לזה.

ומהאחד יצא רק ירק אחד, או שיבולת;

וומהשני יצמח עץ שלם שיתן פירות במשך מאות שנים! מה ההבדל ביניהם?

והוא עונה: הכל תלוי בכמה הזרע בוכה.

זרעים של עשבים ושל ירקות לא בוכים כל כך הרבה - כי הם לא עברו כל כך הרבה.

הם לא נפלו ממקום גבוה כל כך, ולכן הם גדלים רק כמה חודשים.

אבל הזרע שבפרי העץ בוכה כל כך הרבה. הוא אומר לקב"ה:

"כבר צמחתי והייתי עץ, כבר נעשיתי פרי. כבר מילאתי את תפקידי בעולם.

ועכשיו, ריבונו של עולם, אתה מחזיר אותה לקו ההתחלה?

אין לי כוח לשוב ולהירקב באדמה, ולהתחיל את הכל מחדש."

ואחר כך יורד הגשם, והשמש זורחת עליו, והוא מחליט בכל זאת לגדול מחדש.

התפילה של הזרע הזה יכולה לגדל עץ שיעמוד במשך מאות שנים...

בתהילים נאמר: "צדיק כתמר יפרח, כאז בלבנון ישגה..."

ישנם אנשים קדושים שהם בדרגה של עצים - תפילתם קיימת ועומדת במשך מאות שנים.

הם לא מרימים ידיים, לא מתייאשים, לא נכנעים.

דע לך! לא תוכל לצמוח עד שתדע:

אסור לך בשום אופן להרים ידיים.

(הרב שלמה קרליבך)